

EDUARDO PONDAL

A fenyők (részlet) Galego himnusz

(*Os pinos*)

Mit mond ott a morajlás
zöldellő parti lombja
a nyájas hold korongja,
az opál fények útján?
Mit mond a ringó lombok
illatos koronája,
monoton locsogása
a mély sóhajok húrján?

Zöld lankák ölelése
az égi jó szerencse,
erődök hadirendje
gigászok szülőföldje,
adja meg, hogy ne feledd,
próbára tett a végzet,
rémálmod érjen véget,
Bregoán ősi rögie!

A jók, nemeslelkűek,
engednek is a szónak,
csodálattal adóznak,
beszédünk hangja csorba,
de csak a tudatlanok,
kőszívűek, sivarak,
fajankók és hibásak,
nem hajlanak a szóra.

Eljött végre az idő,
a nagy bárdok hőskora,
ne légy többé tétova,
kételynek nincs idenye,
mert mindenütt gigászi
hang kürtöli szertesztét,
a szabadság kezdetét,
Bregoán hősi népe.

Manuel Curros Enríquez (1851–1908) galego költő. Költészetét erősen meghatározza demokratikus meggyőződése és éles antiklerikalizmusa, amely miatt egyházüldözés és bírósági eljárás is sújtotta.

Rosalía de Castro (1837–1885) galego író és költő, a XIX. századi galego irodalom meghatározó alakja. A *Cantares gallegos* című kötetével ő indítja el a galego nyelvű irodalom újjászületését, a Rururdimentót. Castro életének meghatározó élménye a vidéki Galicia világa. Költészetére egyszerre jellemző a népiesség, a társadalmi érzékenység és a melankolikus líraiság. Ma már a galego kulturális önazonosság egyik meghatározó jelképe.

Eduardo Pondal (1835–1917) galego költő. Költészetének legismertebb darabja az *Os Pinos*, amelynek egy részlete lett a *Galego himnusz* szövege. Lírájában a mitikus kelta nemzeti nagylélet teremt újra, magára vállalja a bárd szerepet, és a galego nemzeti ébredés ihletett váteszköltője lesz.

Mohácsi Árpád műfordító, legutóbbi könyve a Kalligramnál *Vétkek, balsors, szerelmek* címmel jelent meg (2023), ez egy válogatás Luís de Camões verseiből. A mellékelt versek hamarosan önálló kötetben is napvilágot látnak, amely a Rururdimento költészetébe enged betekintést.